

Nyíregyháza, 1895. március 24. – Budapest, 1989. március 14.

Apja téglagyári munkás volt. A négy elemi után három évig ipariskolát végzett, kőműves segédként szabadult fel. 1913-ban csatlakozott a szakszervezethez. Az első világháború idején orosz fogságba esett, 1918-tól az oroszországi polgárháborúban harcolt, 1919-ben az 5. magyar munkásezred katonája. Hazatérte után internálták, szabadulása után Csehszlovákiába emigrált. 1924-ben újra visszatért Magyarországra. 1932-ben csatlakozott a Kommunisták Magyarországi Pártjához. 1935-ben a budapesti építőmunkássztrájk egyik vezetője, egy évvel később az építőmunkások szakszervezete ügyvezető titkárává választották. 1939-től hosszabb időn át a Szaktanács tagja. A német megszállás után letartóztatták. 1945-ben a Budapesti Nemzeti Bizottság és a fővárosi ideiglenes törvényhatósági bizottság tagja. Az Országos Társadalombiztosító Intézet igazgatóságába is bekerült. 1945 augusztusától az építők szakszervezetének a főtitkára, december 2-ától ismét a Szakszervezeti Tanács tagja. Az 1945. április 2-i budapesti nagygyűlésen a szakszervezetek képviselőjeként beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Magyar Kommunista Párt Pest-Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog vármegyei listáján jutott mandátumhoz. Az 1947. augusztus 31-i választásokon újra régi választókerületéből került a parlamentbe. 1948 októberében, a szakszervezetek XVII., átalakuló kongresszusán az új országos vezető testület, a Szakszervezetek Országos Tanácsa Központi Vezetősége tagja lett. Az 1949. május 15-i népfrontos választásokon, a Magyar Függetlenségi Népfront Pest megyei listájáról negyedszer is a törvényhozás tagja lett. 1951-ben eltávolították a szakszervezetből, ekkor az Építésügyi Minisztériumba helyezték, 1962-ben minisztériumi főosztályvezetőként ment nyugdíjba. Ezután az építőipari szakszervezet alelnökeként vett részt a közéletben.